

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DARUL

THE GIFT

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

JULIE GARWOOD

DARUL

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1816

Avea să fie o răpire simplă și fără complicații.

Printr-o ironie, probabil că tribunalul avea s-o declare absolut legală, în afara acuzațiilor pentru spargere, desigur, dar acestea nu aveau nici cea mai mică însemnătate. Nathaniel Claydon Hawthorn Baker, al treilea Marchiz de St. James, era absolut pregătit să folosească orice metode găsea de cuviință ca să reușească. Dacă norocul era de partea lui, victima avea să doarmă adînc. Dacă nu, un simplu căluș urma să-i înăbușe orice proteste.

Pe o cale sau alta, legală sau nu, avea să-și ia mireasa. Nathan, cum îl numeau puținii prieteni apropiați, nu trebuia să se poarte ca un gentleman – ceea ce era cu atît mai bine, ținînd seama de faptul că asemenea delicateți erau oricum străine de firea lui. Și-n plus, nu mai avea nici timp. Mai rămăseseră doar șase săptămîni pînă să ajungă cu adevărat la încălcarea contractului de căsătorie.

Nathan nu-și mai văzuse mireasa din ziua

citirii formalităților, cu paisprezece ani în urmă, dar imaginea pe care o păstra în minte nu era deloc seducătoare. Nu-și făcea nici o iluzie cu privire la fetișcana aia, căci văzuse destule femei din familia Winchester ca să știe că n-avea de unde alege. Toate erau o jale, atît ca înfățișare cît și ca dispoziție. Majoritatea aveau trupul în formă de pară, cu oase mari, posterioare și mai mari și, dacă povestirile nu exagerau, o poftă de mîncare gigantică.

Deși gîndul de a avea o nevastă alături îl trăgea cam la fel de mult ca o scaldă printre echini la miezul nopții, Nathan era pregătit să îndure și acest calvar. Poate că, dacă-și punea mintea, ar fi găsit o cale de a respecta condițiile contractului fără a trebui să stea cu ea zi și noapte.

Aproape toată viața, Nathan trăise singur, refuzînd să primească sfaturi de la oricine. Nu-i împărțasea gîndurile sale decît singurului prieten de încredere, Colin. Totuși, miza era prea mare ca s-o ignore. Prada pe care i-o oferea contractul după un an de conviețuire cu lady Sara compensa cu prisosință orice repulsie. Banii pe care urma să-i încaseze prin decret legal aveau să întărească asocierea legată de el și Colin în vara trecută. Compania de Navlari Smarald era prima lor încercare de afaceri legitime și erau hotărîți să aibă succes. Motivul era ușor de înțeles. Amîndoi se săturaseră să trăiască la limita siguranței. Se apucaseră de iraterie întîmplător – și se descurcaseră destul

de bine – dar considerau că riscurile nu mă meritau. Nathan, lucrînd sub identitatea notoriului pirat Pagan, devenise o legendă vie. Listă dușmanilor săi ar fi putut umple o sală de bal. Recompensa pusă pe capul lui crescuse la proporții atît de fabuloase, încît pînă și un sfînt s-ar fi simțit tentat să-l trădeze. Îi era tot mai greu să-și țină ascunsă a doua identitate. Nu mai era decît o problemă de timp pînă să fie prins dacă mai continuau cu escapadele lor pirate. rești – sau cel puțin așa îl tot bătea la cap Colin, pînă cînd Nathan se învoise în sfîrșit.

La o săptămînă după luarea acestei hotărîri au fondat Compania de Navlosiri Smarald. Se diul se afla pe cheu și era mobilă sumar. Conținea două birouri, patru scaune și un dulap cu acte, toate scorjite de la un incendiu. Fostul chirieș nu se ostenise să le ia de-acolo. Întrucă duceau lipsă de bani, mobila nouă era ultimă pe lista de cumpărături. Mai întîi aveau nevoie de corăbii noi pentru flotă.

Amîndoi înțelegeau procedeele comunității de afaceri. Absolviseră la Oxford, deși în studenție nu se cunoscuseră. Colin nu mergea nicăieri fără o suită întreagă de prieteni. Nathan era mereu singur. Abia cînd se asociaseră ca agenți operativi într-un joc pe viață și pe moarte de activități guvernamentale secrete, se împrieteniseră. Trecuse aproape un an pînă cînd Colin să cîștige încrederea lui Nathan. Își riscase viațile unul pentru altul și pentru țară, numai ca să fie trădați de superiorii lor. Colin fusese ul-

și scandalizat cînd ieșise la iveală adevărul. Nathan nu se mirase deloc. Întotdeauna se aștepta la tot ce putea fi mai rău de la oameni și rareori era dezamăgit. Nathan era un cinic din fire și un luptător din obișnuință. Un om căruia întotdeauna îi plăcea o încăierare, lăsîndu-l pe Colin să adune oalele sparte.

Fratele mai mare al lui Colin, Caine, era Conte de Cainewood. Se însurase cu sora mai mică a lui Nathan, Jade, doar cu un an în urmă, acest lucru strîngînd și mai tare legătura dintre cei doi prieteni. Colin și Nathan deveniseră cumnați.

Întrucît Nathan era marchiz, iar Colin era fratele unui conte puternic, amîndoi erau invitați la toate petrecerile din înalta societate. Colin comunica ușor cu crema lumii bune și se folosea de fiecare ocazie pentru a combina plăcerea cu recrutarea de clienți. Nathan nu venea niciodată la petreceri – motiv pentru care, după cum sugera Colin, era el invitat. Toată lumea știa că înalta societate nu-l prea simpatiza pe Nathan. Opinia lumii bune despre el nu-l deranja, căci prefera confortul unei taberne răpciugoase din docuri în locul scorbilor și saloanelor formale.

Cei doi erau la fel de diferiți și ca înfățișare. Colin era, după cum îi plăcea lui Nathan să remarce ori de cîte ori voia să-l zădărească, asociatul drăgălaș. Atrăgător la chip, avea ochi căprui și un profil puternic, de patrician. Deprinsese obiceiul neplăcut de a-și purta părul șaten

închis la fel de lung ca al prietenului său, în amintirea zilelor de piraterie, dar acest mic păcat al modei nu-i strica perfecțiunea chipului nebrăzdat de nici o cicatrice. Colin era aproape la fel de înalt ca Nathan, dar mult mai suplu de constituție și arogant ca Brummell, cînd o cerea cîte o ocazie, Doamnele din lumea bună îl găseau pe Colin incredibil de chipeș. Șchiopăt看 vizibil, în urma unui accident, însă pînă și acest cusur mărunț părea să-i sporească atracția.

În materie de înfățișare, Nathan nu fusese la fel de binecuvîntat. Arăta mai mult ca un senior al războiului de pe vremuri, decît ca un Adonis al zilelor noastre. Nici nu se deranja să-și lege vreodată părul arămiu cu o curelușă de piele la ceafă, cum făcea Colin, ci și-l lăsa pe umeri. Nathan era un uriaș, cu umeri și coapse musculoase și nici un dram de grăsime pe trup. Ochii lui erau de un verde viu – și atrăgeau atenția, cu siguranță, dacă cuconetul nă-ar fi grăbit așa de tare să-i evite privirea în cruntată.

Pentru străini, cei doi prieteni se deosebeau ca ziua și noaptea. Colin era considerat sfîntul iar Nathan, păcătosul. În realitate, aveau dispoziții foarte asemănătoare. Amîndoi își țineau emoțiile ferecate în suflet. Nathan întrebînd izolarea și temperamentul ursuz ca arme ca să nu se implice. Colin folosea în același scop superficialitatea.

La drept vorbind, zîmbetul lui Colin forma o mască mult mai reușită decît expresia încrun-

tată a lui Nathan. Trădările din trecut îi învățaseră minte. Nici unul dintre ei nu credea în pocăit al modei nu-i strica perfecțiunea chipului veștile de dragoste și aiurelile cu traiul fericit pînă la adînci bătrîneți. Numai nătărăii și naivii credeau în asemenea fantezii.

Cînd intră în birou, Nathan era încruntat ca de obicei. Îl găsi pe Colin tolănit într-un fotoliu, cu picioarele rezemate pe canapeaua de sub fereastră.

– Jimbo are doi cai gata, Colin, spuse el, oferindu-se la nostromul lor. Aveți vreun drum de făcut?

– Știi pentru ce sînt caii, Nathan. Vom merge împreună pînă la grădini, ca să-i arun-dăm o privire lui Lady Sara. În după- amiaza asta vor veni mulți oameni. N-o să ne vadă nimeni, dacă stăm sub copaci.

Nathan se întoarse spre fereastră, înainte de a răspunde:

– Nu mergem nicăieri.

– În lipsa noastră, o să aibă grijă Jimbo de birou.

– Colin, n-am nevoie s-o văd pînă diseară.

– Fir-ar să fie, trebuie să te uiți bine la ea mai întîi!

– De ce? întrebă Nathan, sincer nedumerit.

Colin clătină din cap.

– Ca să te pregătești.

– N-am nevoie să mă pregătesc pentru ni-

ce, replică Nathan. Totul e gata. Știu deja care fereastră dormitorului ei. Copacul de-afară o

să mă țină; l-am încercat, ca să fiu sigur. Fereastră n-are încuietore, iar corabia e gata să ridice ancora.

– Deci, te-ai gândit la toate, nu-i așa?

Nathan dădu din cap.

– Desigur.

– Desigur? zîmbi Colin. Și dacă nu încap pe fereastră? La asta te-ai gândit?

Obținu exact reacția dorită. Nathan îl privi surprins, apoi clătină din cap.

– E o fereastră mare, Colin.

– S-ar putea ca ea să fie și mai mare.

Dacă o asemenea posibilitate îl înfiora, Nathan n-o arătă prin nimic.

– Atunci, am s-o dau de-a dura pe scări, răspunse el tărăgănat.

Această imagine îl făcu pe Colin să rîdă.

– Nu ești deloc curios să vezi cum a crescut?

– Nu.

– Ei bine, eu sînt. De vreme ce n-am să vii cu voi în luna de miere, e firesc să-mi satisfac curiositatea înainte să plecați.

– E o călătorie, nu o lună de miere, îl corectă Nathan. Și nu mai tot încerca să mă ademenești, Colin. E o Winchester, pentru neamurile mele lui Dumnezeu, și nu plecăm la drum decât dacă s-o ducem departe de rudele ei.

– Nu știu cum o să-ți cadă la stomac, comentă Colin.

Zîmbetul îi pierise de pe buze, și avea expresie vizibil îngrijorată.

– Dumnezeuule, Nathan, va trebui să te culci cu ea ca să ai un moștenitor, dacă vrei și părinturile.

Înainte ca Nathan să răspundă, Colin continuă:

– Nu e nevoie să mergi pînă la capăt cu planul ăsta. Compania tot va prospera, cu sau fără banii din contract. Și-n plus, acum că Regele George a abdicat oficial, prințul regent va decreta cu siguranță anularea contractului. Winchester duc o campanie intensă ca să-l influențeze. Ai putea să renunți la toată aventura asta.

– Nu, răspunse categoric Nathan. Mi-am pus iscălitura pe contract. Un St. James nu-și calcă cuvîntul dat.

– Nu poți vorbi serios. Se știe că oamenii în familia St. James calcă orice în picioare, și le vine la socoteală.

Cu asta, Nathan trebuia să fie de acord.

– Totuși, Colin, n-am să întorc spatele șanțului ăsteia, cum nici tu n-ai vrut să primești banii oferți de fratele tău. E o chestiune de onoare. Naiba, doar am mai discutat de-atîtea ori! Totăritura mea e luată.

Se rezemă de tocul ferestrei și scoase un oftat prelung, obosit.

– N-ai să te îndupleci decît dacă accept să fiu, așa e?

– Într-adevăr. Și-n plus, mai trebuie să-i numeri și pe unchii prezenți, ca să știi cu cîți vei avea de-a face la noapte.